

Básnická sbírka **ZPĚVY PÁTEČNÍ** (ukázky)

Jen dál!

Z bouřného času jsme se narodili
a krok za krokem v bouřných mračnecích jdeme
vstříc hrdě vznešenému svému cíli,
šij kloníce jen před svým národem.
My věděli, co na nás cestou čeká;
byť hrom však bil a mráz nám v kosti vál —
toť jenom česká hudba odevěká,
my při ní půjdeme k předu — dál, jen dál!

S tím národem, jenž je tak čistý, jasný,
jak byl by z rukou božích vyšel dnes;
jenž dosud v prsou nese idól žasný,
byť byl i před věky již za něj kles'!
Za volnost lidskou — v nás kdys rozekvetla! —
dnes stojí Čech, jak druhdy za ni stál:
ta myšlénka, která nás ve hrob smetla,
zas k slávě vynesla nás — jen dál, jen dál!

Jen dál! Čas nový nové chce mít činy,
den nový vzešel k nové práci nám,
jeť sláva otcův krásný šperk pro syny —
však kdo chceš ctěn být, dobud' cti si sám!
Kde přítomnost jak dítě pozastesklá,
vše dávná sláva, byť v ní démant hrál,
je za korábem jenom brázda lesklá —
napněte lana — vzhůru plachty — dál!

Pryč se vzdechy, již umlkněte, rety,
že přízeň doby není jasna tak!
což růže neodvívá svoje květy,
když mezi ní a sluncem rozstřen mrak?
Pryč s klímotem již u kormidla lodi:
kdo chvíli stál, již stojí opodál,
den žádný dvakrát se nenarodí,
čin dvakrát nezraje — jen dál, jen dál!

Nám slunce jako jiným skráně zdobí,
nám po noci jak jiným vzchází den,
jsme jako jiní syny velké doby —
ta žádá však si celých mužů jen!
Pojď sem, pojď sem, ty milounek náš hosti,
by truchlý rej náš plesem zas se zdál,
ty zlatá naděj, smavá troufalosti,
nes prapor náš, my s jáсотem jdeme dál!

My nevíme, co budoucnost nám chová —
však ještě žije českých bitev bůh,
a pro vítězství veliká a nová
je dosud širý dost ten český luh!
A chce-li bůh snad dát kdys nové seče —
nám stačí hlas husitský na chorál,
dost v zemi železa na dobré meče,
i v krvi železo — jen dál, jen dál!

Ach hledme pilně ke korábu svému,
jsme jeho plaňky, hřeb jsme svěrný v něm,
a věrně, toužně přilneme-li k němu,
zas šťastna záhy bude Česká zem!
Však byť měl Čech již všechno ve svém klínu,
čeho si v nejbujnějších snech svých zdál —
to lidské moře nezná odpočinu,
Ty též ho neznej, stále měj se k činu,
dál, Národe náš drahý, věčně dál!

Láska

Srdce to lidské — ach bože, přebože —
za zlobu může snad, za lásku nemůže!

Že prý jsi, národe, božím tom na světě
jako to bodláčí, v cestě jež zakvete,
jako to děťátko, které se z chudiny
zrodilo za těžké, neblahé hodiny.
Takému dítěti, nouze jež kolíbá,
každý se ve světě z daleka vyhýbá,
a kdo se přiblíží, blíží se v pohaně;
„Kéž jsi se zalklo už, proklaté cikáně!“

Ej co ty řeči! co všechny ty klevety!
letím Ti, miláčku národe, v ústrety,
jako ta dívčice, lidská ta pěnice,
milenci letí vstříc v horoucí písničce:
„Hledím Ti v oči, byť světu se rouhaly.
Hladím Ti ruce, byť hadi v nich šlehali.
Rty moje na Tvojich hladově ulpějí,
byť jsi měl po retech jedových krůpějí.
Rámě mé toužebně hrdlo Tvé ovíjí,
byť Ti zlá choroba visela na šíji.“

Nejsi však, nejsi, jak lidé Tě dělají:
ruce a šíje Tvá sněžně se bělají,
Nejsi, jak říkají, zvěřilý v chudobě,
na prsou matky své slýchal jsem o Tobě:
tlouklo tak měkounce srdce to mateří,
ptačí jak srdéčko ustlané do peří.
Nejsi, jak říkají, zlotřilý v porobě,
v očích své matičky čítal jsem o Tobě:
povídka dojemná o zlatém člověku,
jehož bůh zachovej od věků do věků!

Koho bych miloval širém tom na světě!?
srdce je vždycky ach srdcem jen dítěte —
do stáří, do skonu volá si po matce.
Přežil jsem matku svou, žiju jen památce,
přežil jsem lásku svou, měl ji tak na krátce —
všechno jsem oplakal, zase se osvěžil —
Tebe bych, národe, Tebe bych nepřežil!